

Yol Ayrımı

– Korhan-Kulce · 15 Ekim 2025

'Hayat, bazen sessizce bizi iki yolun kavşağına getirir.

Birinde "kalmak" yazar; alışkanlıkların, hatıraların yolu...

Diğerinde "gitmek"; belirsiz ama özgürleştirici bir patika.

İnsan, çoğu zaman kalbiyle akli arasında sıkışır.'

Bazen Sevmek, Bıraktır

Ahmet'in hayatı, farkında olmadan bir eksenin etrafında dönmeye başlamıştı; o eksenin adı Melisti.

Güne sabah alarmının sesiyle değil, onun gülüşünün hayaliyle uyanıyor; gününü planlarken aklında hep "Melis ne düşünüyor?" sorusu beliriyordu. Onun yanında daha iyi bir insan olmak istiyor, kendi küçük kusurlarını bir bir fark edip düzeltmeye çalışıyordu. Önceleri sabırsız biri olduğunu kabul etmezdi; şimdi ise sırf onun huzuru bozulmasını diye kelimelerini seçerek konuşuyor, öfkesini içine çekip derin nefesler almayı öğreniyordu.

Melis'in yanında geçirdiği her dakika, Ahmet için bir tür yeniden doğuş gibiydi. Fakat Melis'in sessizliğinde saklı bir geçmiş vardı; kırgınlıkların, hayal kırıklıklarının ve örülmüş güven duvarlarının sessiz yankısı... Onun kahkahaları bile bazen içten değilmiş gibi gelir, gözleri bir anda uzaklara daldığında, Ahmet onun orada olmadığını hissedirdi.

Melis, geçmişinden taşıdığı yüklerle yaşıyordu. Bir zamanlar derin bir sevgiyle bağlandığı biri, onun içindeki güven duygusunu paramparça etmişti. “Bir daha asla aynı şekilde sevmem,” demişti kendine. Ahmet’in sevgisi büyüktü, ama Melis’in kalbinin kapıları sadece sevgiyle açılacak kadar basit değildi.

Bir Akşamın Sessizliği

Bir akşam, hava erken kararmıştı. Şehrin üzerinde turuncu ışıklar dans ediyor, kaldırımlarda yürüyen insanların gölgeleri uzayıp kısalıyordu. Ahmet ve Melis, sık sık gittikleri küçük bir sahil kafesinde yan yana oturuyorlardı. Aralarındaki masa bir kahve fincanı kadar dar ama bir dünya kadar genişti.

Ahmet, içindeki duyguları artık susturamayacağını fark etti. Yutkundu, gözlerini Melis’in gözlerine dikti.

– “Melis... Senin için değişiyorum,” dedi, sesi titrek ama kararlıydı. “Bunu fark etmeni istiyorum.”

Melis başını eğdi. Parmakları kahve fincanının kenarında dolaşıyordu; sanki kelimeleri orada arıyordu.

– “Biliyorum Ahmet...” dedi sessizce. “Ama ben buna hazır değilim. Kendimi değiştirmek istesem de, bunu senin için yapamam. Kendim için yapmalıyım.”

Ahmet o anda anladı: Sevgi, her zaman yeterli değildi. Birini değiştiremezdi. Onun iç savaşını kendi sevgisiyle kazanamazdı.

Uzaklaşan Sessizlikler

Günler birbirini takip ederken, aralarındaki sessizlikler konuşmalarından daha baskın hâle geldi. Mesajlar daha kısa, buluşmalar daha gergin olmaya başladı. Önceden bir bakışla anlaştıkları anlarda şimdi gözlerini kaçırıyorlardı.

Bir sabah, Ahmet eski bir kafede tek başına otururken dışarıdaki yağmuru izledi. Camdan süzülen damlalar, içindeki bulanıklığın yankısı gibiydi. Mırıldandı kendi kendine:

– “Belki de onu sevdiğim kadar... kendimi de sevmem gerek. O kendi yolunu seçti... Ben de kendi yolumu.”

Ayrılık Akşamı

O akşam, buluştuklarında hava soğuktu. Sokak lambaları altında durdular. Ahmet’in yüzünde bir kabulleniş, Melis’in bakışlarında sessiz bir yorgunluk vardı.

Ahmet derin bir nefes aldı.

– “Belki bir gün her şey farklı olurdu... Ama artık devam edemem.”

Melis başını usulca salladı.

– “Bazen sevmek... bırakmayı bilmektir,” dedi. Gözlerinde ne nefret vardı ne öfke; sadece kabullenilmiş bir geçmiş.

İkisi de ağlamadı. Çünkü bazı ayrılıklar sessiz yaşanırdı; ne sahne ne alkış gerekirdi.

Sessiz Günler

Ayrılıktan sonra Ahmet’in dünyası yavaşladı. Evine döndüğünde salonun sessizliği onu yutuyordu. Eskiden Melis’in kahkahasıyla dolan odalarda şimdi sadece saat tıkırtısı vardı. Günler ağır ilerledi; kahvaltılar yalnız yapıldı, akşam yürüyüşleri daha kısa sürdü.

Ama zaman, kalbin en iyi ilacıdır. Yavaş yavaş eski dostluklarına döndü, kitaplara gömüldü, uzun zamandır ertelediği resim kursuna yazıldı. Pazar sabahları sahile gidip denizi izledi; kalbindeki düğümler birer birer çözülmeye başladı.

Ela ile Karşılaşma

Bir gün bir sanat galerisinde gezerken, sessiz bir salonda bir tablo önünde durdu. Mavi tonların hâkim olduğu bir deniz resmi... Sanki kendi ruhunu görüyordu o dalgalarda. Yanına biri geldi – Ela. Uzun saçları omuzlarına dökülmüş, gözlerinde hayat dolu bir sıcaklık vardı.

– “Bu tabloyu her gördüğümde içim huzurla doluyor,” dedi Ela gülümseyerek.

Ahmet, onun gülüşünde bir şey hissetti. Ama bu, geçmişin acısını hatırlatan bir şey değildi; yeni bir kapının hafifçe aralanması gibiydi. Sohbet ettiler, sergiyi birlikte gezdiler, ardından dışarıda kahve içtiler. Ahmet, uzun zamandır ilk kez bir konuşmada zamanın nasıl geçtiğini fark etmedi.

Yeniden Başlamak

Aylar geçti. Ahmet ve Ela sık sık buluşur oldu. Sahil yürüyüşleri, sabah kahveleri, uzun sohbetler... Ela, Ahmet’in eksik yanlarını tamamlamaya çalışmıyordu; sadece yanında oluyordu. Ahmet de artık bir başkasının etrafında dönmüyor, kendi merkezini kuruyordu.

Bir akşam deniz kenarında yürürken Ela’nın yanındaydı. Hava serin, gökyüzü yıldızlarla doluydu. Ahmet

içinden sessizce düşündü:

“Hayat, kayıplarla büyür; bazen bırakmakla güçlenir. Ve sevgi... yeniden başlamak bilmektir.”

Melis artık uzak bir anıydı. Ahmet, geçmişin gölgesinden çıkmış, kendi yolunu bulmuştu. Artık bir hikâyenin figüranı değil, kendi hayatının baş kahramanıydı.

Yazan

Korhan KÜLÇE

14/10/2025